

Автоном Худоба

НІЧ

Поезія в прозі

Нічка зоряна, тиха, лагідна все окутала. Місяць високо над селом стоїть усміхається: по садках, гаях, своїм промінням ніби перлами розсипається..., Ось далеко десь, в вишнику один соловейко-цар, чарівник нічний обзивається. Згуки лагідні, зачаровані чистим золотом розливаються; ніби срібними тими хвилями в морі тихому та безкрайому із кінця в кінець розбігаються..

Нічка зоряна, тиха, лагідна, повна чарами...

У цю ніч святу од землі геть, геть в височінь небес линеш думкою...

І так хочеться хоч на мить одну туги збутися... тими зірками, тими перлами, тими згуками, тими чарами обгорнутися... Од життя, од мук, кайданів-цепів, тюрем, шибениць, ганьби, каторги одсахнутися... Білим місяцем, ясним промінням, тими згуками, тими хвилями утворитися. По садках, гаях, по луках, річках, в селі рідному поміж вербами і під стріхою під убогою тими чарами постелитися...